

[Trøjborg]

De 25-30 virksomheder, der direkte udleder spildevand, skal investere ca. 1 mia. kr. i rensning af spildevandet ved anvendelse af den bedste tænkelige teknologi. Det foreslås, at der kan ydes et offentligt tilskud på 15 pct. af udgifterne til investeringen til de store direkte udledere af spildevand og til dambrug og virksomheder, som pålægges forrensning.

Når det gælder forretningskrav, knytter der sig stor usikkerhed til, hvorledes sådanne krav kan gennemføres.

Når vi i Socialdemokratiet ikke kan tilslutte os lovforslaget, skyldes det ikke så meget statsministerens opfordring om at lade gavelisterne blive i lommen, men derimod at vi før jul gennemførte loven om betalingsregler for spildevandsanlæg, der som hovedprincip bygger på det forhold, at det er forureneren, som skal betale omkostningerne ved udbygning og drift af de offentlige renselanlæg, og som skal betale omkostningerne ved den hermed følgende kloakering. Alt i alt er det vel et investeringsomfang inklusive kloakering på 9-10 mia. kr.

Det er altså således, at industri, boliger og offentlige anlæg, som er tilsluttet et offentligt rensningsanlæg, skal finansiere investeringerne selv, og det fremgik jo også under behandlingen af lovforslaget om betalingsregler for offentlige spildevandsanlæg, at adgangen til at optage lån for de selskaber, der skal dannes, er meget begrænset, nemlig alene til kommuner med en meget lav likviditet. Det fremgik også under behandlingen, at mulighederne for at bruge kommunekassen som økonomisk buffer for disse selskaber ville være meget begrænsede.

Dette lovforslag er altså at betragte som en favorisering af de virksomheder, som har direkte udledning, og man kan jo nok spørge, om det virkelig er på den måde, vi skal styrke de store virksomheder i dansk erhvervsliv. Man kan også spørge, om det er rigtigt, at hver gang der bliver stillet miljøkrav til industrien i Danmark, skal den offentlige sektor have pengekasen med, mens de, der er tilsluttet offentlige anlæg, selv skal betale, ligesom man kan spørge, om det virkelig er på denne måde, regeringen vil nedsætte det samlede skattetryk.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Det lovforslag, vi nu behandler, er et vigtigt led i vandmiljøplanen. Den 26. marts 1987 kunne man bl.a. læse:

»Miljøbeskyttelse må indgå som et delmål i enhver virksomheds formål.«

Hvem sagde så det? Det gjorde Industrirådet i sit ny miljøprogram. Og i de dage, da miljødiskussionen bølgede ganske højt, viste dansk industri endnu en gang sin stigende ansvarsbevidsthed i miljødebatten.

Fra konservativ side kan vi kun være tilfredse med fortsættelsen i programmet:

»Virksomheders overtrædelse eller tilside-sættelse af loven og de bestemmelser, der er udstedt i medfør af den, skader hele industriens omdømme og må modarbejdes ved Industrirådets virke.«

Vandmiljøplanen lægger naturligvis byrder på industrien, og den forurening, som industrien skal fjerne, kommer til at koste. Når hertil kommer, at der over en kort årrække skal foregå øgede rensesforanstaltninger, er det rimeligt efter konservativ opfattelse, at vi bryder med princippet om, at forureneren skal betale for at få fjernet forureningen.

I den konservative folketingsgruppe ser vi ikke alene vandmiljøplanen som vejen til en renere og sundere natur og som øgede udgifter for erhvervene og os selv. Vi ser ærligt talt også planens store mulighed for dansk miljøforskning og miljøteknologi. Det, der læres her i landet i de kommende år, bliver mangelvarer i vore nabolande om nogle år, hvis det ikke allerede er det. Og på lang sigt vil samfundet selvfølgelig også profitere af det sundere miljø i form af større sundhed blandt borgerne.

Vi er i den konservative folketingsgruppe tilfredse med, at der bliver valgmulighed imellem straksafskrivning og tilskud.

Om selve støttestørrelsen er der kun at sige, at landets økonomi desværre ikke tillader større støttebeløb, og det er jo ikke – lad det nu lige være klart – ifølge forslaget nogen kæmpemilliardtilskudspulje, vi taler om. Så meget desto mere tilfredsstillende er det, at den model, der er udarbejdet fra ministerens side, synes at være bygget op sådan, at den kommer til at kræve et minimum af administration.

De mange ukendte faktorer omkring lovgivningen gør det naturligt at revidere støtteordningen i 1989-90 for at se, hvor meget den bruges i forhold til straksafskrivning.

Jeg synes, det er vigtigt at få med, at der kun er én årsag til, at industrien skal have denne støtte. Det er hensynet til miljøet og ikke, som